

JONGE JURY LESBRIEF

LESMATERIAAL BIJ
WEES LUCIE VAN ASTRID BOONSTOPPEL

Jonge Jury 2023

LEES
BEEST

3

Je ontmoette hem in de supermarkt. Tenminste, dat stelde ik me zo voor. Misschien had je hem al een keer eerder gezien, in het voorbijgaan, op straat of zo. Alleen maakte hij kennelijk niet zo veel indruk op je dat je mij over hem vertelde. Hij was er gewoon ineens. Onaangekondigd. Of misschien wilde je hem gewoon voor jezelf houden. Dat snap ik best. Zo gaan die dingen.

Een paar jaar geleden waren we in New York. *The city that never sleeps*. Dat gold ook voor mij, helaas. Ik deed geen oog dicht, in tegenstelling tot jou. Dóór jou, kan ik wel zeggen. We lagen samen in een tweepersonsbed en jij snurkte er nachtenlang intens op los. Ja, je kijkt me nu aan alsof je je van geen kwaad bewust bent, maar er was niets schattigs aan jouw gesnurk. Het geluid dat jij maakte was als een metro die vanuit de verte kwam aanrijden, steeds luider, tot hij piepend tot stilstand kwam bij het perron en me een momentje zalige stilte gunde, waarna de volgende metro alweer te horen was.

Door dat slaapgebrek is mijn herinnering aan die tijd in New York samengevloeid tot één woelige, zoete waas. Ik genoot. Van de levendigheid, de felle kleuren en van de hitte die de inwoners afkomstig uit alle

werelddelen naar buiten joeg. Ik genoot van de haast, de hotdogs en ja, ook van alle musea waar je me mee naartoe sleurde.

We zagen de overdonderende sterrennacht van Vincent van Gogh in het MoMA en de sierlijke balletdanseressen van Edgar Degas in het Metropolitan Museum of Art. Jij vond het ene werk mooi en ik een ander, we waren het zelden eens en dat was prima. Ik hield van de mobile van Alexander Calder met de rode leliebladeren, die los in het ronde trappengat van het Guggenheim leken te zweven, jij begreep niet wat er zo bijzonder aan was.

‘Ze bewegen! Kijk, ze zijn niet plat, of nou ja, niet saai in elk geval,’ zei ik. ‘Het is net alsof ze drijven. Zie je dan niet waarom dit zo cool is?’

En je keek en je kéké, je deed echt je best om te zien wat ik zag. Jij op jouw beurt probeerde me uit te leggen waarom jou de tranen in de ogen sprongen bij een zelfportret van Frida Kahlo met haar aapje.

‘Het aapje staat voor Frida’s nooit geboren kinderen,’ legde je uit. ‘Zij wilde heel graag kinderen, maar het lukte haar en haar man Diego niet om ze te krijgen.’

‘Wat triest,’ zei ik, en al leek jouw reactie me wat overdreven, ik snapte het toch half.

We hebben nooit in New York gewoond. Dat hadden we waarschijnlijk ook niet kunnen betalen. Maar we verbleven er zes weken, om op de studio en de bejaarde kat van een vage kennis van jou te passen. De kat, Peperoni, was niet meer zo zindelijk als hij ooit vermoedelijk wel geweest was, maar hij was lief en mauwde bijna nooit. Hij lag rustig te slapen aan ons voeteneind, terwijl ik nachten wakker lag en me steeds meer begon op te winden over jou en je tevreden gesnurk.

Misschien was Peperoni wel doof, bedenk ik nu. Dat moet haast wel. Hij had geen last van de metro.

We houden elkaar in evenwicht, jij en ik. Moeder en dochter. Wat jij mooi vindt, vind ik lelijk en andersom. Maar we lachen. Shit, wat lachten we veel samen. Toen ik drie was en een hele muur vol met poep had gesmeerd, lachte jij, en ik daarna ook. Dat verhaal heb je me wel honderd keer verteld. Toen ik twaalf was en mijn lievelingskonijn Butter na het slaken van een hartverscheurende, hoge gil stierf en zijn lijfje schokkend tot stilstand kwam op onze keukenvloer, zei je dat hij nu rust had en geen pijn meer kon voelen. Dat het beter was zo. Je kreeg het voor elkaar dat ik glimlachte door mijn tranen heen. Wat best knap was, want ik was ontroostbaar.

En ja, zelfs toen hij was gearriveerd en zich al lang en breed in de comfortabele leunstoel in de hoek van de woonkamer van mevrouw Horowitz had geïnstalleerd, lachten we. Terwijl hij toekeek hoe wij worstelden, vochten, streden en soms naar adem happend weer bovenkwamen, kon ik de flinterdunne sprankjes hoop in de duisternis zien, puur en alleen omdat jij de ruimte verlichtte met jouw lach, die onweerstaanbare, compleet ongeremde lach die zijn minzame lachje deed verbleken.

Ik dacht dat hij knap was, de man in de leunstoel. Met rommelig haar, en donkere ogen die je in de war brachten alleen maar door naar je te kijken. Hij had zijn inbrekershandschoenen uitgedaan. Ze lagen op tafel, achteloos, alsof hij hier thuis was en ze niet meer nodig had. Waarschijnlijk is dat ook zo.

Heb ik gelijk, mama? Was hij knap? Welke acteur zou hem spelen in een film?

4

Zo ongeveer rond de tijd dat jij steeds regelmatig begon af te spreken met de knappe vreemdeling die onze levens zou verwoesten, leerde ik dankzij Jo, Takeo en Fraser de bossen van Delia kennen. Zolang het niet regende gingen we 's middags na school met zijn vieren het bos in. Alleen op woensdag gingen we niet, want dan werkte Jo in de winkel van haar vader en zonder Jo gaan was geen optie. Jo was het cement van de groep, de lijm die ons bij elkaar hield. De laag glazuur onder de donut-sprinkles.

De taakverdeling in hun groepje was helder en onuitgesproken, vermoedelijk ingesleten door jarenlange gewenning. Jo zorgde voor het eten. Haar vader gaf haar al het lekkers mee dat hij niet meer kon verkopen omdat het net over de datum was. Repen chocola, zakjes chips, zoute sticks. Weggooien vond hij zonde en als we geluk hadden deed hij er een sixpack colablikjes bij. Takeo nam soms een restje whisky mee, of een fles wodka, die hij uit de drankkast van zijn vader pikte. En Fraser? Die deed niets en dat hoefde ook niet. Zijn aanwezigheid gaf ons allemaal een veilig gevoel en dat was genoeg. Mijn taak was onduidelijk, net zoals het me onduidelijk was waarom ik zo eenvoudig door hen werd geaccepteerd, of zelfs verwelkomd. Maar fijn was het wel. Doordat ik zo vaak verhuisd

was, had ik nooit echt ergens bij gehoord. Behalve jou had ik nooit mensen leren kennen bij wie ik me werkelijk op mijn gemak voelde en dat was wel degelijk waarvoor Jo, Takeo en Fraser zorgden. Ik voelde me prettig bij hen.

Na de laatste schoolbel gingen we naar huis om onze fietsen te halen. Daarna ontmoetten we elkaar bij het grote kruispunt. Fraser was er meestal als eerste. Hij woonde daar ook het dichtstbij. Jo kwam altijd als laatste. Alsof het zo afgesproken was.

‘Kom, luie donders,’ riep Jo als ze ons vervolgens voorbij racete op haar gele mountainbike. ‘Waar wachten jullie op?’

We volgden haar die dag, net als de dagen daarvoor en daarna, reden Lincoln Street af tot het einde en sloegen ter hoogte van de grens met Delia het halfverscholen zandweggetje aan de rechterkant in.

Weet je welk weggetje ik bedoel? Vast wel, volgens mij heb je er vaak genoeg gewandeld, daar tussen de eeuwenoude bomen. Maar de plek waar we naartoe fietsten, die ken je niet. Niemand uit Cressville kende hem, niemand kwam ons daar storen. Dat is ook precies de reden waarom we er zo graag kwamen.

We deden er verder niet zo veel, daar op die open plek in het bos. Beetje fikkie stoken, hangen, praten. Drinken ook, soms. Dat was het wel zo’n beetje. We waren met z’n vieren en konden daar onszelf zijn.

Fraser roerde met een stok in een blubberig plasje, Takeo lag op zijn rug op een zorgvuldig gedrapeerde handdoek, bedoeld om zijn kleding tegen het zand te beschermen.

‘Ik haat mijn vader,’ zei Takeo. Hij ging wat rechtop zitten, nam een slokje wodka en gaf daarna de fles door aan Jo. ‘Hij zeurt te veel.’

‘Ik haat school,’ zuchtte Jo theatraal. ‘En ik heb het koud.’ Ze nam twee slokken.

Fraser zei niets, maar gaf Jo zijn trui, die ze dankbaar aantrok. Hij reikte tot haar knieën.

‘Ik denk dat mijn moeder een affaire heeft,’ zei ik. ‘Geef me een slok.’

Jo schudde haar hoofd. ‘Het is geen affaire als je geen partner hebt.’

‘Een minnaar dan,’ zei ik. ‘Ik denk dat mijn moeder een minnaar heeft.’

‘Wie is het?’ vroeg Takeo, direct geïnteresseerd. ‘Iemand die we kennen?’

‘Het moet wel iemand zijn die we kennen,’ zei Jo. ‘In Cressville komen bijna nooit onbekenden.’

‘Ik weet niet wie het is,’ zei ik. ‘Maar ’s nachts hoor ik soms dingen.’

‘Dat is walgelijk, Lucie,’ zei Jo en ze deed alsof ze moest overgeven.

‘Nee, ik bedoel niet dát soort dingen. Andere dingen. Op de gang, als hij midden in de nacht wegsneakt. En er raken dingen kwijt.’

‘Mijn moeder had ook een affaire. Met een collega,’ zei Fraser zacht.

Ik slikte, Jo en Takeo zeiden niets.

‘Je zou verwachten dat mijn vader heel boos zou worden. Toch? Ik zou boos zijn, denk ik. Maar hij was alleen maar heel erg verdrietig.’

‘En toen?’ vroeg Takeo.

‘Hij pakte wat kleding en ging weg,’ zei Fraser. ‘Dat duurde precies vier dagen. Toen kwam hij alweer terug naar huis. Mijn moeder huilde, hij huilde en ze omhelsden elkaar, heel stevig, en daarna hebben ze er nooit meer over gesproken.’

‘Ik wil weten wie het is,’ zei ik. ‘De man met wie mijn moeder iets heeft.’

‘Waarom vraag je het haar niet gewoon?’ zei Jo. ‘Jullie bespreken toch altijd alles?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Als ze het me had willen vertellen, dan had ze dat wel gedaan,’ zei ik. ‘En ik wil niet dat ze denkt dat ik het haar niet gun of zo. Want ik gun het haar best. Ik wil alleen weten wie er ’s nachts bij ons thuis over de gangen dwaalt. Ik vind dat ik daar recht op heb.’

‘Dat recht heb je ook,’ zei Jo. ‘Geen zorgen, wij gaan je helpen. We kennen Cressville door en door.’

Takeo knikte. ‘Cressville heeft voor ons geen geheimen,’ zei hij zelfverzekerd. ‘Dus als de minnaar van je moeder hier rondloopt, moet het niet al te moeilijk zijn om erachter te komen wie hij is. Toch, Fraser?’

‘Vooruit dan maar,’ zei Fraser.

‘Hoera, een missie,’ riep Jo uit. ‘We hebben een missie.’

‘We gaan op zoek naar de minnaar van Hedwig Roe,’ zei Takeo. ‘Nu al zin in.’

5

Het is soms best vermoeiend om in het gezelschap te zijn van iemand die zo mooi is als jij. En dan bedoel ik niet gewoon aardig om te zien, of zelfs knap, maar echt mooi. Waar we ook kwamen, altijd zagen mensen jou eerst en mij pas daarna. Als ze mij al zagen. Het stoorde me wanneer de serveersters op het terras naar jou bleven kijken terwijl ze mij vroegen wat ik wilde drinken. Ik vond het irritant dat minstens drie van mijn leraren met jou een oudergesprek inplanden, ook al was ik hartstikke braaf geweest in de lessen en was er niks mis met mijn cijfers. Een van hen had zelfs het lef om expliciet om jouw aanwezigheid te vragen.

‘Vraag alsjeblieft of je moeder komt,’ zei hij en hij likte nog net niet zijn lippen erbij af. ‘Niet ineens je vader sturen, hè?’

Ik geloof niet dat hij doorhad dat er helemaal geen vader wás.

Jouw vrij bizarre outfits verhulden nooit jouw schoonheid. Soms dacht ik weleens dat je het erom deed, met je wijde, rare, felgekleurde jurken en opvallende sieraden. Alsof je het fijn vond dat ze naar je keken. Maar eigenlijk wist ik wel beter. Jij vond het helemaal niet zo leuk om in de belangstelling te staan, je was er gewoon aan gewend en je maakte er al helemaal geen gebruik van.

Ik wel. Soort van. Eén keer maar, hoor. Serieus. Toen ik acht was. Ik was voor het eerst verliefd en natuurlijk vertelde ik dat meteen aan jou.

‘Hij heet Arthur,’ zei ik. ‘Arthur is heel goed in rekenen en hij lacht altijd.’

‘Lucie en Arthur,’ zei jij langzaam, alsof je de woorden moest proeven. ‘Klinkt goed.’

Ik wist dat ik niet de enige was die Arthur leuk vond. Ik wist dat ik wel de enige in mijn klas was met een moeder die zo mooi en cool was als jij. Zo stond jij gelukkig ook bekend en toen ik eindelijk de moed had verzameld om Arthur te vragen om bij mij te komen spelen, terwijl jij drie meter verderop met een andere moeder stond te kletsen, zweer ik dat hij eerst een blik op jou wierp voordat hij mij aankeek en zei: ‘Dat is goed, Lucie. Ik kom vanmiddag.’

Daarna had ik verkering.

Jo vindt dat ik op jou lijk en ik snap waarom ze dat denkt. Ik heb jouw iets te brede mond, jouw sproeten en dezelfde weerbarstige donkere krullen als jij. Maar Jo vergeet dat dat slechts losse dingen zijn. Fragmenten, die je alleen ziet als je inzoomt. Uiteindelijk gaat het om het grote geheel. Ik mis dat achteloze ongrijpbare dat jou zo onweerstaanbaar maakt, dat niet te omschrijven stukje dat ervoor zorgt dat zowel mannen als vrouwen nog net niet hun nek verrekken om een glimp van je op te vangen. Ik daarentegen voel me vaak onzeker en misplaatst, zelfs al kleed ik me een stuk normaler dan jij.

‘Zijn jullie zussen?’ vroeg iemand ons, niet eens zo lang geleden. Het was geen flirterig compliment, maar een oprechte vraag, afkomstig van een gerimpeld omaatje.

Je schudde je hoofd, lachte en zei: ‘Nee, dit is mijn dochter.’

Grote ogen van verbazing. Dóchter! Ongelooflijk.

Elke keer weer.

Julia Roberts had een zus. Wist je dat? Ze heette Nancy. In grote lijnen leken Julia Roberts en Nancy op elkaar, en toch was Nancy in de verste verte niet zo mooi als haar zus. Ik denk dat ze zich daar nogal van bewust was, want Nancy verdronk op haar zevenendertigste in bad, door een overdosis. Ze was een hondentrainer. Niet dat dat ertoe doet, maar toch. Wel een leuk beroep, lijkt me, en nou niet meteen iets om van aan de drugs te raken.

Maar goed. Niet relevant dit. Focus, Lucie.

Waar had ik het ook alweer over?

6

Ik sprak mevrouw Burnet, de schoolpsycholoog, vandaag. Daarom ben ik nu ook zo uitgeput. Nooit maakt zij het me eens makkelijk, ze wil altijd dat ik méér doe, dieper ga. Vermoeiend hoor, al die vragen. Hoe voel je je? Wat doet het allemaal met je? Houd je het nog vol?

Jo werd ook niet altijd vrolijk van haar trouwens, zei ze. Ze was een paar maanden voordat ik in Cressville terechtkwam naar mevrouw Burnet gestuurd, omdat ze zich had ‘misdragen’.

‘Een kwestie van interpretatie,’ legde Jo uit en ze haalde haar schouders op. Jo noemde de graffiti die ze op de gymzaal deur had achtergelaten kunst. De school vond het ‘vernieling van schooleigendom’.

‘Cultuurbarbaren zijn het,’ zei ze. Ze liet me op haar telefoon een foto van de schildering zien. ‘Zeg nou zelf, dit was toch een verbetering?’

Ik tuurde naar het scherm. Jo’s schildering was een abstract geheel van vegen in donkere kleuren, gecombineerd met verrassend gedetailleerde fracties van gezichten die een compleet palet aan gevoelens uitdrukten. Ik zag een woedende frons, een opgetrokken mondhoek, een verdrietig oog. Alles wat ik zag was emotie, als een klap in het gezicht. Puur en cynisch tegelijk. Het was typisch Jo. Ik vond het prachtig.

Nadat Jo haar eigen schildering had laten verdwijnen door de

gymzaaldeer terug te schilderen in dezelfde saaie grijstint die hij altijd had gehad, zat haar boetedoening er alweer op. Ook hoefde ze niet meer naar mevrouw Burnet. Het werkte niet, had Jo na een paar sessies geconcludeerd, en mevrouw Burnet was het met haar eens. Dat was best tof van haar. ‘Jo wil niet praten,’ had mevrouw Burnet tegen de schooldirecteur gezegd. ‘En dat is oké, zij uit haar gevoelens op een andere manier. Ze schildert, tekent, spuit. Van mij mag ze. Ze is een talentvolle jongedame. Ze heeft beloofd het voortaan alleen nog op papier te doen, in plaats van op deuren of muren, en ik geloof haar.’

Ik snap Jo. Dat is een van de redenen waarom we zo goed bij elkaar passen. En zij begrijpt mij. We vinden misschien niet altijd dezelfde dingen leuk, maar vinden wel vaak dezelfde dingen stom. Natte sokken. Koude handen. Zure melk. Onregelmatige oppervlakken. Mannen die beslissen over vrouwenlichamen. Vrouwen die beslissen over de lichamen van andere vrouwen. Afscheid nemen. Volwassenen die denken dat ze dingen voor je geheim moeten houden. Mensen die je willen beschermen, ook al wil je dat zelf helemaal niet.

Snap je, mama? Hoor je me nog?

Mevrouw Burnet vroeg hoe het met me was en ik zuchtte omdat ik niet wist wat ik moest zeggen.

‘Je kunt het opschrijven,’ zei ze vriendelijk. ‘Misschien helpt dat. Je hoeft het me niet te laten lezen.’

Alsof dat makkelijker is. Hoewel ik graag schrijf, praat ik nóg liever. Met jou tenminste. Dát zal ik op een briefje zetten, dat ik jou nu mijn verhaal aan het vertellen ben. En dan geef ik mevrouw Burnet dat briefje. Misschien dat ze me dan eens met rust laat.

7

Jo zat in kleermakerszit op mijn bed, met een groot notitieblok voor zich. Fraser lag languit naast haar en had zijn ogen dicht, waardoor ik even dacht dat hij in slaap was gevallen. Mijn bed leek idioot klein met hem erop. Alles leek klein met Fraser in de buurt. Ook Jo, op wie hij volgens mij stiekem een oogje had.

‘Laten we een lijst maken van alle alleenstaande mannen in Cressville,’ zei Jo kordaat. Mijn slaapkamerramen stonden wijd open en ook al regende het flink en vielen er af en toe wat druppels op de vensterbank, niemand had de moeite genomen om ze dicht te doen. Ik liet het maar zo. Op de een of andere manier gaf het geluid van de regen me een fijn gevoel.

‘Leeftijd?’ bromde Fraser zonder zijn ogen te openen.

‘Wat bedoel je?’ vroeg ik.

‘Hoe oud is je moeder, Lucie?’ vroeg hij.

Takeo begreep het. ‘Zo kunnen we bepalen welke categorie mannen de moeite waard is om te onderzoeken.’

‘Aha. Leeftijdscategorie,’ zei ik. ‘Mijn moeder is vijfenveertig.’

‘Oké,’ zei Jo. ‘Dat maakt het makkelijker. Laten we zeggen, vrijgezelle mannen tussen de vijfendertig en de vijfenvijftig ongeveer? Dat zijn er vast niet zo veel hier.’

‘Plus, Hedwig Roe is een slimme en bloedmooie vrouw,’ zei Takeo. ‘Ze gaat vast niet voor de eerste de beste. Weirdo’s hoeven niet op de lijst.’

Ik zat op de grond, Takeo zat op mijn bureaustoel naast me. Hij droeg een groene geruite broek met een scherpe vouw. Het bijpassende strikje hing nonchalant los om zijn boord.

‘Mee eens,’ zei Jo. ‘Eens denken. De vader van Penelope Kostopoulos?’

‘De huisarts?’ vroeg ik.

‘Ja,’ zei Takeo. ‘Dokter Kostopoulos’ vrouw is vijf jaar geleden overleden. Een ski-ongeluk, vreselijk.’

‘Ik herinner het me,’ zei Jo. ‘Zo ongeveer iedereen uit Cressville was bij de begrafenis. Irina Kostopoulos gaf les op de basisschool, aan de kleuters ook nog eens. Iedereen was dol op haar.’

‘Penelope heeft na de dood van haar moeder een jaar lang nauwelijks een woord gezegd,’ zei Takeo.

‘Arm kind,’ zei Fraser. ‘Om verder te moeten leven zonder moeder.’

Ik zag Jo slikken en Fraser merkte het ook. ‘Sorry, Jo.’

‘Geeft niet.’

Ik wist dat Jo’s moeder al jaren weg was. Op een dag had ze haar spullen gepakt en was ze gewoon vertrokken.

‘Jij kunt er ook niks aan doen dat mijn moeder op zoek ging naar zichzelf en een zweverige commune verkiest boven haar gezin,’ zei Jo.

‘Hoor je weleens wat van haar?’ vroeg ik.

‘Soms stuurt ze me een kaartje,’ zei Jo. ‘Het is héérlijk hier, ik kom helemaal tot rust, de maan is in lijn met de zon, de kristallen geven me kracht, blablabla. Het maakt me niet meer uit, we redden ons prima zonder haar. Ze is al zo lang weg. Inmiddels ben ik eraan gewend.’ Jo klonk niet boos, of verdrietig. Meer gelaten.

‘Gelukkig,’ zei ik.

‘Het zou me niks verbazen als ze verliefd is op die goeroe,’ zei ze, meer tegen zichzelf dan tegen ons. En toen ineens: ‘Wacht. Mijn vader! Die moet ook op de lijst.’

Ik schoot in de lach. ‘Echt?’

‘Natuurlijk,’ zei ze grijnzend. ‘Hij past precies in de categorie knappe vrijgezelle mannen uit Cressville tussen de vijfendertig en vijfenvijftig. Of, nou ja, in elk geval in de categorie normale vrijgezelle mannen uit Cressville tussen de vijfendertig en vijfenvijftig.’ Ze schreef zijn naam op. ‘Zo. David McAlister. Je weet maar nooit. Hoe hilarisch zou dat zijn!’

Uiteindelijk kwam Jo tot een lijst met twaalf namen, waarvan Takeo er negen resoluut weer doorstreepte. ‘Te saai. Raar. Ongewassen. Gay. Te jong. Te oud.’ Toen gaf hij de lijst aan mij. ‘Hier. Hij staat ertussen, hoor. De minnaar van je moeder. Kan niet missen.’

Ik bekeek de lijst. Behalve dokter Kostopoulos en Jo’s vader was alleen onze geschiedenisdocent, meneer Sugarman, overgebleven. Zou een van deze mannen een stiekeme relatie met mijn moeder hebben? Ik kon me er weinig bij voorstellen. Maar wat wist ik er ook eigenlijk van?

‘Sugarman,’ verzuchtte Takeo. ‘Hij is zó knap. Ik hoop voor je moeder dat dat ’m is.’

‘Hij is inderdaad best aardig,’ zei Jo. ‘Je kunt het slechter treffen, Luce.’

‘Als jij het zegt, Jo,’ zei ik.

8

1. Meneer Sugarman, onze geschiedenisdocent.
2. David McAlister, eigenaar van apotheek/winkel McAlister, Jo's vader.
3. Dokter Kostopoulos, huisarts, weduwnaar, vader van klasgenoot Penelope.

Dat was ons korte, maar goed doordachte lijstje van jouw mogelijke minnaars. Wat was de volgende stap?

‘Google natuurlijk,’ zei Jo. ‘Google weet alles.’

Nou, niet álles, zoveel werd al gauw duidelijk. Dokter Kostopoulos bleek geen socialmedia-account te hebben. Geen een! Wel vonden we wat foto's van hem, zo te zien allemaal een paar jaar oud en gemaakt tijdens dezelfde fotoshoot, zonder uitzondering afkomstig van de website van zijn praktijk. Dokter Kostopoulos stond naast de balie zogenaamd in gesprek met een van zijn assistentes, dokter Kostopoulos zittend achter zijn bureau, witte doktersjas over een blauwe kabeltrui, stethoscoop om zijn hals. Hij zag er heel betrouwbaar en vriendelijk uit. Een beetje te saai voor jou, misschien, maar goed. Misschien had jij stiekem wel een zwak voor degenen mannen.

Jo's vader was online het minst vindbaar van allemaal.

'Hij houdt er niet van. "Digitale onzin" noemt hij het,' zei Jo verontschuldigend. 'Het kostte me twee jaar om hem ervan te overtuigen dat een website voor de winkel een goed idee is en nog steeds staat er niet meer op dan één foto van de gevel van de winkel, de openingstijden en het telefoonnummer.'

'Tja, mijn moeder is ook geen fan,' zei ik.

'Dan blijft er nog één over,' zei Jo. 'Meneer Sugarman.'

'Hiken, fietsen, kanoën, theater,' las Takeo voor. 'Kijk. Wat denk je? Iets voor je moeder?' Hij scrolde langs de Facebook-feed van meneer Sugarman. Ik keek over zijn schouder mee en zag meneer Sugarman op een mountainbike, breed lachend. Meneer Sugarman hangend aan een touw aan een rots, geconcentreerde blik. Meneer Sugarman in een kano.

'Hij ziet er fit uit,' concludeerde Takeo.

'Sportief,' zei ik.

De actiefoto's van meneer Sugarman werden afgewisseld met natuurfoto's. Bergen, landschappen, allemaal zorgvuldig in beeld gebracht, scherp en met oog voor het licht.

'Hoe heet hij eigenlijk echt? Ik bedoel, wat is zijn voornaam?' vroeg Fraser.

'Rick,' zei Takeo. 'Rick Sugarman.'

'Rick en Hedwig,' zei Fraser. 'Oké.'

'Ik zie wel weinig andere mensen,' zei Jo. Ze fronste. 'Hij is bijna altijd in zijn eentje.'

'Maar iemand moet die foto van hem aan die rots gemaakt hebben,' zei Takeo. 'Of die op de mountainbike, die is ook van een afstandje genomen. Het zijn geen selfies.'

‘Dus hij heeft vrienden, of in elk geval een sportmaatje,’ zei Fraser. ‘Dat lijkt me positief.’

‘Ik heb ineens ontzettend veel zin om te gaan kanoën zaterdag,’ zei Jo. ‘Jullie ook?’

Fraser grijnsde. ‘Absoluut.’

‘Lucie?’ zei Jo. ‘Klaar om meer te weten te komen over de potentiële vriend van je moeder?’

‘Waarom ook niet,’ zei ik. ‘Een beetje IRL-research kan geen kwaad.’

9

Ik klaag weleens over haar, maar eigenlijk is mevrouw Burnet best oké. Hoewel ze soms wat lastige vragen stelt, bedoelt ze het goed. En het is lekker om een uur lang over jezelf te kunnen praten, dat ook. Zij luistert écht. Net als jij, vroeger. Ik vertel mevrouw Burnet heus niet alles, maar wel veel. Ze vindt het leuk om mijn verhalen te horen over de plekken waar we allemaal hebben gewoond. Zelf heeft zij alleen tijdens haar studie ergens anders gewoond dan in Cressville. Ze is hier geboren en opgegroeid en er na haar studie weer naar teruggekeerd. Ooit zou ze nog wel in New York willen wonen, zei ze. Maar nu ze kinderen heeft is dat lastiger. Ze vindt New York geen goede plek voor kinderen om op te groeien.

‘Waarom niet?’ vroeg ik haar.

‘Te gevaarlijk.’

‘Gevaren zijn overal,’ zei ik.

‘Daar heb je gelijk in, Lucie,’ zei ze. ‘Maar toch.’

Maar toch.

Mevrouw Burnet zei dat ze blij is dat Jo mijn vriendin is. Ik heb haar maar niet verteld hoe Jo over haar denkt. Hoewel ze dat misschien al wel weet. Volgens mij heeft ze stiekem een hoop door.

10

Als ik ergens loop met mijn oortjes in, of dat nou op school is of gewoon op straat, dan pas ik me automatisch aan de maat van de muziek aan. Niet dat ik ga dansen of zo, ik bedoel, het leven is geen musical, maar ik voel me wel direct stoerder worden, sterker. Alsof de kracht van Beyoncé in mij overvloedt en ik ter plekke de hoofdpersoon word van mijn eigen film, inclusief soundtrack. Queen Lucie. En wanneer ik fiets of hardloop met muziek op doe ik net alsof er wordt ingezoomd op mijn gezicht. Een close-up van de *leading lady*, denk ik dan. Alsof alles om mij draait. Klinkt egocentrisch hè, maar volgens mij zijn er stiekem heel veel mensen die dit hebben. Ik heb het jou ook zien doen, als je in de auto zit en naar muziek luistert. Ontken het maar niet.

Nu is het toevallig zo dat ik vandaag mijn verhaal vertel, dus in dit uitzonderlijke geval klopt het ook nog. Dit is mijn film en ik zit me hier in mijn eigen film ontzettend druk te maken. Jij maakt je in jouw film waarschijnlijk weer druk om heel andere dingen, net als Jo in haar film, en Takeo en Fraser... nou ja, je snapt wat ik bedoel. Uiteindelijk is iedereen de hoofdpersoon in zijn eigen film, met zijn eigen, zelfgekozen muziek.

Welke nummers zou jij kiezen, als soundtrack van jouw film?

Is het een film met een vrolijk einde, of moeten we de tissues er alvast bij pakken?

We fietsten maar liefst vier keer naar het enige kanoverhuurbedrijfje in Cressville, voordat we meneer Sugarman daar eindelijk aantroffen. Hij was alleen, begroette ons hartelijk en voegde eraan toe: ‘Wat leuk dat ik jullie hier zie. Ik wist niet dat jullie kanoden.’

Hij was zo aardig dat ik me direct schuldig voelde.

‘Dit is onze eerste keer,’ zei Jo poeslief.

‘Ik weet eigenlijk niet of het wel iets voor mij is, dat kanoën,’ zei Takeo.

‘Nou, veel plezier,’ zei meneer Sugarman. ‘Probeer het, dan kom je er vanzelf achter of je het leuk vindt.’

Fraser porde Jo in haar zij. Ze zette een stap naar voren en zei: ‘Gaat u altijd alleen kanovaren, meneer Sugarman? Is dat niet gevaarlijk?’

Meneer Sugarman glimlachte. ‘Ik doe dit al jaren en ik ken de stromingen goed, dus maak je om mij maar geen zorgen.’

We keken hem na terwijl hij naar de rivier liep. De man van de verhuur hielp hem zijn kano in het water te leggen, al zag meneer Sugarman eruit alsof hij het ook wel in zijn eentje afgekund had. Zijn armen waren gespierder dan je van een geschiedenisleraar zou verwachten.

‘Hij is écht sportief.’ Ik knikte.

‘Ja, dat wisten we al,’ zei Fraser. ‘Ik had gehoopt op wat nieuwe informatie.’

‘Moet ik dan altijd alles alleen doen?’ verzuchtte Jo. ‘Jullie hadden hem ook best iets kunnen vragen.’

‘Zoals wat? Bent u single, meneer Sugarman, of doet u het soms met mijn moeder?’ zei ik.

Fraser grinnikte. ‘Gaan we de rivier op? Misschien komen we hem dan onderweg nog tegen.’

‘Moet dat?’ zei Takeo. ‘Ik sta niet echt te springen.’

We wisten allemaal dat Takeo niet dol was op water en ik schudde geruststellend mijn hoofd. ‘Nee, we hoeven niet te kanoën. We laten meneer Sugarman vandaag verder met rust. Ik weet zeker dat we iets anders kunnen verzinnen.’

Ik zag Takeo opgelucht ademen. ‘We bedenken wel wat.’

En dat deden we ook. Stalken is een groot woord, maar ik vrees dat het wel enigszins op ons van toepassing begon te raken. Op school hielden we meneer Sugarman wanneer dat maar mogelijk was in de gaten. Tijdens zijn lessen, wanneer hij vertelde over de Eerste Wereldoorlog en de Tweede Wereldoorlog en de Vietnamoorlog – soms leken de geschiedenislessen niet meer dan een opsomming van de meest gruwelijke dingen die mensen elkaar aan kunnen doen – en in de pauzes hingen we rond in de buurt van de lerarenkamer, in de hoop een glimp van hem op te vangen. Wat we daaruit af dachten te kunnen leiden is me nu, achteraf gezien, een raadsel.

Fraser ontpopte zich tot een soort digitale detective, die online een aardige hoeveelheid info over onze leraar wist te vergaren. Meneer Sugarman was kennelijk ooit getrouwd geweest met een aan de foto’s te zien vrolijke blondine met sproeten uit Rushford, een stadje tweehonderd kilometer ten zuiden van Cressville. Pas na zijn scheiding, een jaar of vijf geleden, was hij in Cressville komen wonen. Waarom de blondine en hij precies uit elkaar gingen werd ons helaas niet duidelijk.

We waren jong in een saai stadje en we verveelden ons, daar kwam het zo’n beetje op neer.

Een week of twee later kwam Takeo hijgend en licht hysterisch aan bij ons kruispunt. 'Ik zag haar,' zei hij. 'Je moeder.'

'En?' zei ik.

'Ze ging net naar binnen bij de praktijk van dokter Kostopoulos,' zei hij en hij grijnsde veelbetekenend.

'Interessant,' zei Jo. 'Als we nog een glimp van het verliefde stel willen opvangen moeten we nú gaan.'

Ik aarzelde. Meneer Sugarman begluren was één ding, maar jou? De gedachte om je te bespioneren maakte me ineens ongemakkelijk.

'Kom op, Lucie, waar wacht je nog op? Wil je je moeder niet zien zoenen met de aardige dokter?' plaagde Takeo.

'Ik hoop dat hij het is,' verzuchtte Fraser. 'Dan kunnen we eindelijk eens iets zinnigs gaan doen met ons leven.'

'Alsof we zo veel zinnigs deden voordat we hiermee begonnen,' zei Jo.

'True,' zei Takeo. 'Maar toch.'

'Kom op, laten we gaan,' zei Jo, en we vertrokken.

Het was allemaal onschuldig, dat snap je wel, toch? We zochten gewoon een simpel tijdverdrijf, een doel, iets waarop we ons konden richten. Als ik echt had willen weten met wie je een relatie had, had ik het je namelijk gewoon kunnen vragen. Dat weet ik ook wel. Voordat we in Cressville woonden, of beter gezegd, voordat ik vrienden had, had ik dat ongetwijfeld ook gedaan. Wij bespraken tenslotte altijd alles samen.

Maar ik had er plezier in. En het is niet alsof het een fulltime bezigheid was. We deden ook honderd andere, normale dingen. We gingen gewoon naar school en maakten meestal ons huiswerk. Jo schilderde en hielp in de winkel van haar vader, Fraser speelde basketbal, Takeo verknipte oude kleding die hij daarna op een andere manier weer aan elkaar naaide. We

fietsten naar de bossen en hingen daar hele middagen rond. We praatten veel, over niks en over alles. En we dronken, soms. Soms dronken we iets te veel. Maar verder niets om je zorgen over te maken.

Ik wil niet dat je je zorgen maakt.

11

Hoe had ik geheten als ik een jongen was geweest?

Wat zou je doen als je morgen de loterij wint?

Wat zou je eten als je de rest van je leven nog maar één gerecht mocht kiezen?

Wat als, wat als...

Het was een spelletje dat wij vaak speelden als we in de auto zaten en wij zaten heel veel in de auto. Weet je nog? Het gaf me het gevoel van een wereld van oneindige mogelijkheden, en maakte me tegelijkertijd ook een beetje bibberig. Want als er zo veel opties waren, als je werkelijk alles mocht kiezen, hoe wist ik dan of ik het juiste koos?

‘Ik kan hier niet naar kijken,’ zei ik, en ik verstopte me nog iets dieper achter de roestige pick-uptruck die schuin tegenover de ingang van de huisartsenpraktijk van dokter Kostopoulos geparkeerd stond. Jo, Fraser en Takeo zaten gehurkt naast me. Ze tuurden ingespannen over de laadbak.

‘Stel je niet zo aan, Luce,’ zei Jo. ‘Jij wilde toch weten met wie je moeder het doet? Wie er verantwoordelijk is voor de geluiden die je hoorde, ’s nachts op de gang? Nou dan.’

‘Jo, alsjeblieft. Vertel gewoon wat je ziet, dan hoef ik geen trauma op te lopen,’ zei ik. ‘Eventuele tongen mag je weglaten.’

‘Oké, oké,’ zei Jo. ‘Rustig maar.’

‘Voorlopig zien we helemaal niets,’ zei Takeo. Hij schudde zijn hoofd. ‘De deur is dicht en mijn broek wordt vies.’

‘Vijf minuten,’ zei Jo. ‘Als er dan nog niets gebeurd is, dan gaan we.’

Het werden er tien.

‘Daar is-ie,’ siste Takeo opgewonden. ‘De dokter komt naar buiten, met je moeder.’

‘Ik zie het,’ zei Fraser rustig.

‘Wat doen ze?’ vroeg ik.

Fraser haalde zijn schouders op. ‘Niks.’

‘En nu? Kom op, beschrijf het voor me,’ zei ik.

‘Ze praten, denk ik,’ zei Jo.

‘Ze nemen afscheid van elkaar,’ zei Takeo.

‘Ah!’ riep Jo, iets te hard.

‘Ssst,’ zei Takeo.

‘Wat ah?’ vroeg ik. ‘Jo?’

‘Ze omhelzen elkaar,’ zei Jo.

‘Meer niet? Een omhelzing?’

‘Het is best een lange omhelzing,’ zei Jo.

‘Hij wrijft haar over haar rug,’ zei Takeo hoopvol. ‘En... nou dat was het alweer. Ze loopt nu weg.’

‘Geen tongen? Je mag het zeggen als het zo is.’

‘Geen tongen,’ zei Jo. Ze klonk teleurgesteld.

Takeo zuchtte. ‘Wat een anticlimax. Seksloos. Dokter Kostopoulos kan wat mij betreft van de lijst geschrapt worden.’

‘Wat zou ze daar dan gedaan hebben?’ zei Jo.

Ik dacht even na. ‘Volgens mij klaagde ze laatst over oorpijn.’

‘Ah,’ zei Jo. ‘Dan zal dat het zijn.’

‘Kunnen we dan nu gaan?’ zei Fraser. ‘Ik sterf van de honger. Zou jouw vader nog wat hebben liggen, Jo?’

‘Je bedoelt de mogelijke vlam van Hedwig Roe? Vast wel.’ Ze keek me aan en knipoogde. ‘Het gaat nu tussen meneer Sugarman en mijn vader. Wie weet, Lucie. Misschien worden we nog wel familie.’

12

‘Fantaseerde je weleens over je vader, toen je klein was bijvoorbeeld?’ vroeg mevrouw Burnet me.

Ik lachte. ‘Absoluut. Het was een van de spelletjes die mijn moeder en ik vroeger in de auto speelden.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, als we langs iemand reden, meestal een man van ongeveer mijn moeders leeftijd, en een van ons zei “ja of nee?”, dan moesten we direct daarna tegelijkertijd “ja” of “nee” roepen,’ legde ik uit. ‘Als we allebei “nee” hadden gekozen, dan kon die man mijn vader niet zijn.’

‘Ik begrijp het,’ zei ze.

‘Als we allebei “ja” hadden geroepen, betekende het dat de man in kwestie best mijn vader zou mogen zijn. Als hij heel knap was, bijvoorbeeld, of leuke kleren aanhad, of soms juist als hij zich heel raar gedroeg, als een soort grapje,’ ging ik verder.

Mevrouw Burnet knikte.

‘We reden eens langs een man met een lange leren Matrix-jas aan, met een lichtzwaard uit Starwars in zijn ene en een hondenriem zonder hond eraan in zijn andere hand en we riepen tegelijkertijd “ja” toen we hem zagen.’ Ik grinnikte.

‘En wat betekende het als jullie van mening verschilden? Als de een “ja” riep en de ander “nee”?’

‘Dat gebeurde bijna nooit,’ zei ik, en dat was waar. Jij wist op de een of andere manier altijd al wat ik zou zeggen.

13

‘Je weet toch wel dat Fraser verliefd op je is,’ zei ik op een dag tegen Jo, toen we samen naar school liepen. Het was maar een paar graden boven nul. Mijn adem maakte nog net geen wolkjes in de lucht.

‘Ja, dat weet ik heel goed,’ zei Jo. Ze trok de zwarte muts die ze zelf, of eigenlijk met hulp van Takeo, gebreid had nog wat dieper over haar oren.

‘En?’

‘Het is niet wederzijds. Ik ben niet verliefd op Fraser,’ zei Jo. ‘Dat weet hij.’ Ze blies op haar vingers. ‘Ik ben mijn handschoenen vergeten. Zal ik teruggaan om ze te halen?’

Ik kende dit trucje van haar inmiddels en zei: ‘Niet van onderwerp veranderen, Jo. Heb je hem dat verteld?’

‘Niet met zo veel woorden,’ zei ze. ‘Niet zo van: ik ben niet verliefd op jou, kappen nu. Maar, ja, hij weet het.’

‘Pijnlijk.’

‘Onze vriendschap is belangrijker dan een verliefdheid,’ zei ze stellig. ‘Verliefdheden zijn maar tijdelijk.’

‘Vind je dat echt?’ vroeg ik.

‘Ja, natuurlijk,’ zei ze. ‘Ik hou van hem, hij houdt van mij. Dat weet hij

heus wel en dáár gaat het om. Vrienden voor altijd. Dat verliefde gevoel van hem gaat vanzelf wel weer over.'

'En de vriendschap blijft,' maakte ik haar zin af. Ik haakte mijn arm in haar arm.

'En de vriendschap blijft,' herhaalde Jo.

'Wat vind je eigenlijk van Cressville?' vroeg je me die avond. Je had soep gemaakt, 'met heel veel groentjes', zoals je vroeger vaak deed om mij zo-
ver te krijgen wat vitaminen tot me te nemen.

'Hoezo? Gaan we nu alweer verhuizen?'

'Zou je dat willen?' vroeg je.

'Nee, ik geloof dat ik het hier eigenlijk best leuk vind,' zei ik en tot mijn eigen verbazing meende ik het.

'Dan blijven we nog even,' zei je opgewekt.

14

‘Stel je voor, je mag de rest van je leven nog maar één film kijken,’ zei Fraser. ‘Continu dezelfde film, tot in het oneindige op repeat. Welke zou dat dan zijn?’ Hij hing overdwers op mijn bed. Op de een of andere manier was mijn slaapkamer de plek geworden waar we rondhingen als het te koud of te nat was om naar het bos te gaan. ‘Voor mij is het *The Godfather*,’ beantwoordde hij zijn eigen vraag. Hij zei het triomfantelijk, alsof dat een wereldschokkende keuze was.

‘Welke van de drie?’ vroeg Takeo.

‘De eerste natuurlijk,’ zei Fraser. ‘*Revenge is a dish best served cold...* en zo. En jij?’

‘Ik vind het een lastige vraag,’ zei Takeo. ‘Ik kijk meer series dan films, geloof ik. Welke film kies jij, Jo?’

Jo aarzelde geen seconde. ‘*Pulp Fiction* natuurlijk. Die heb ik al tien keer gezien. Zo fantastisch. De dialogen, dat dansje van Uma Thurman en John Travolta, die scène met die spuit adrenaline in het hart van Mia... Ik zou het niet erg vinden om ’m nog eens honderd keer te bekijken.’

‘Mijn moeders lievelingsfilm,’ zei ik verrast. ‘*Pulp Fiction*.’

‘En de jouwe, Lucie? Wat is jouw all-time favoriete film?’ vroeg Fraser.

‘Poeh, geen idee,’ zei ik. ‘Ik houd van de films van Wes Anderson.’

Kleurig, vaak een beetje weird... *The Grand Budapest Hotel*? Wacht, nee, doe maar *Fantastic Mr. Fox*. Het maakt me niet uit dat het een kinderfilm is. Gezien? Ligt die te veel voor de hand?

‘Jouw leven, jouw film,’ zei Fraser en hij haalde zijn schouders op.

‘Ja, jij koos *The Godfather*,’ zei Jo. ‘Dus jij hebt geen recht van spreken wat voor de hand liggende films betreft.’

‘Oké, Miss *Pulp Fiction*,’ zei Fraser ironisch. ‘Takeo?’

‘Ik vond *Parasite* heel goed,’ zei Takeo. ‘Maar misschien is die te deprimerend om de rest van mijn leven te moeten kijken. Ik wil iets vrolijkers kiezen, anders zit ik straks continu met zo’n naar gevoel opgescheept.’

‘Ja, dat lijkt me niet echt sfeerverhogend,’ zei Jo.

‘*The Great Gatsby*, dan. Baz Luhrmann, feestelijk, over de top outfits, veel muziek... ja. *The Great Gatsby*. Die kies ik.’

‘Ik had het kunnen weten,’ zei Jo. ‘Hoewel ik dacht dat je voor *The Greatest Showman* zou gaan.’

Takeo knikte. ‘Had ook gekund.’

‘Of *Moulin Rouge*!’ zei Jo.

‘Nee, die zou ik nooit nemen. Te veel Nicole Kidman is voor niemand goed.’

Jo lachte.

Mijn oma Ness was om de een of andere reden dol op Nicole Kidman. ‘Nicole is geboren in Honolulu, maar ze groeide op in Australië,’ zei ze dan. ‘Wist je dat, Lucie?’ Ze zei altijd Nicole, of zelfs Nic, alsof ze haar persoonlijk kende. Geen achternaam. ‘Nic ging weg bij Tom Cruise, omdat ze niet wilde dat haar kinderen in die enge Scientology-kerk zouden opgroeien. Dat vond ik zó sterk van haar!’

Behalve van Nicole Kidman hield oma ook erg van mijn opa, maar die

was er al heel lang niet meer. 'Dat krijg je ervan als je met een oudere man trouwt,' zei ze. 'Eigen schuld, dikke bult.' Ze lachte erbij, maar ik wist niet zeker of ze een grapje maakte.

Oma Ness overleed twee jaar geleden. Ze kreeg een hartaanval toen ze een ei aan het bakken was. Haar huis was bijna afgebrand.

Dat zei jij heel vaak in de dagen daarna, dat oma's huis bijna afgebrand was. Alsof je het nauwelijks kon geloven, zowel van dat huis als van oma. Je zei ook: 'Nu zijn we écht nog maar met z'n tweeën, Lucie.' Wat waar was, want oma Ness was jouw enige moeder en mijn laatste grootouder en meer familie hebben we niet.

Je raakte een beetje in de war in die tijd. Zo noemde je het zelf tenminste. Ik dacht dat je gewoon verdrietig was om oma. Ik vond je een keer op straat, met je pantoffels nog aan. Ik zei er niks van en na een paar weken ging het beter en verhuisden we maar weer eens. Ik heb je nooit meer buiten in je pantoffels zien lopen.

44

Wanneer begint rouw en wanneer eindigt zij?

Ik zeg zij, omdat ik denk dat rouw een vrouw is, ook al zegt het woordenboek iets anders. Ik zie een vrouw, geen man, die me pijn doet. Een vrouw die me doet stikken en gillen en ineenkrimpen als een bolletje als ik denk aan haar rare gewaden, haar koppigheid en haar prachtige, stralende sterrengezicht dat me zo dierbaar is.

Jij bent het. Je knijpt al mijn tranen uit me en dan nog een paar meer, al kan je jouw vingers nu niet eens meer buigen. Jij ranselt me rauw, al heb je me nooit geslagen. Ik denk dat het is begonnen, die rouw, die valse vrouw, al voelt het te vroeg, want je bent er nog en ik wens dat zij eindigt en nooit zal eindigen tegelijkertijd.

45

Wees niet bang.
Wees sterk.

Wees eerlijk.

Wees kwetsbaar.

Wees een goede vriend.

Wees trots.

Wees rechtvaardig.

Wees zacht voor jezelf.

Wees lief voor anderen.

Wees licht.

Wees Lucie.

Wees...

Wees.

Ik hoop dat het me lukt.

LESMATERIAAL BIJ WEES LUCIE VAN ASTRID BOONSTOPPEL))

OPDRACHT 1

Lees fragment 1 uit *Wees Lucie* van Astrid Boonstoppel.

- Wie vertelt het verhaal? En tot wie richt de verteller zich?
- Waarom denk je dat het op deze manier geschreven is?
- De cursieve zinnen staan een beetje los van het doorlopende verhaal. Hoe denk je dat deze zinnen bedoeld zijn?
- Op welke plek speelt het verhaal zich voornamelijk af?
- Lucie verhuist vaak met haar moeder. Waarom zou haar moeder zo vaak willen verhuizen, denk je?
- Vind je dit verhaal realistisch? Leg je antwoord uit.

OPDRACHT 2

Op pagina 24 worden een aantal kunstwerken genoemd die Lucie en haar moeder bekijken in het Museum of Modern Art in New York:

- *De sterrennacht* van Vincent van Gogh
- *Ballet Scene* van Edgar Degas
- *Lobster Trap and Fish Tail* van Alexander Calder
- *Fulang Chang and I* van Frida Kahlo

Werk in een groepje van vier. Zoek afbeeldingen van deze werken. Gebruik eventueel de website van het MoMa New York, [moma.org](https://www.moma.org).

- Welk kunstwerk en welke stijl spreken jou het meest aan, en waarom?
- Kies een van de kunstwerken. Beschrijf wat je ziet en welk gevoel je erbij hebt.
- De moeder van Lucie is erg geraakt door een van de kunstwerken. Hoe komt dat, denk je?
- Welke kunst raakt jou weleens, en wat voel je dan? (Let op: denk bij kunst niet alleen aan een schilderij of beeld, maar ook aan een lied, muziekstuk, gedicht, film, dans, boek of toneelstuk.)
- Welk kunstwerk is volgens jou het meest verbonden met het verhaal in het boek? Leg je antwoord uit.

OPDRACHT 3

Werk in tweetallen. Op een aantal plaatsen in het boek gaat het over muziek en liedjes.

- Lucie voelt zich krachtiger door muziek van Beyoncé, als hoofdrolspeler in haar eigen film (p. 42). Begrijp je haar keuze voor Beyoncé? Vind je Beyoncé passen bij Lucie zoals je haar kent uit het verhaal? Leg je antwoord uit.
- Op pagina 42 staat ook de vraag: *Wat is de soundtrack van jouw leven?* Deze vraag stelt Lucie aan haar moeder. Kies twee popsongs die je vindt passen bij het leven van Lucies moeder. Leg uit waarom je voor deze nummers gekozen hebt.
- Kies ook twee popsongs die je vindt passen bij het leven en het karakter van Lucie. Leg uit waarom je voor deze nummers gekozen hebt.

OPDRACHT 4

In *Wees Lucie* spelen sterren op verschillende manieren een rol: sterren zoals die aan de hemel te zien zijn, maar ook sterren als beroemde personen.

- Een ster heeft vaak een voorbeeldfunctie. Voor Lucie is haar moeder een ster en een voorbeeld. Waar blijkt dat uit?
- Vind je dat Lucie en haar moeder een gezonde moeder-dochterrelatie hebben? Leg je antwoord uit.
- Welke bekende persoon is voor jou een ster? Is diegene ook een voorbeeld voor jou? Leg je antwoord uit.
- In het boek worden een aantal sterren genoemd en besproken, waaronder David Bowie, Sylvia Plath, Nicole Kidman en Julia Roberts. Begrijp je waarom deze mensen als sterren worden gezien? Leg je antwoord uit. Zoek zo nodig meer informatie over een of meer van deze personen.

OPDRACHT 5

Lees fragment 2 uit *Wees Lucie*.

- Een gedicht hoeft niet altijd te bestaan uit korte rijmende regels, maar kan bijvoorbeeld ook verhalend zijn. Je kunt beide pagina's hierboven lezen als een gedicht. Welke tekst spreekt jou het meest aan en waarom?
- Ga met een klasgenoot in gesprek over de vraag waarmee hoofdstuk 44 op pagina 124 opent: *Wanneer begint rouw en wanneer eindigt zij?*
- Bereid een voordracht aan je klas voor. Kies daarvoor uit een van deze twee opdrachten:
 - Leer pagina 124 of 125 uit je hoofd en oefen de tekst voor jezelf als voordracht. Bepaal op welke manier je de tekst voor wilt dragen, bijvoorbeeld statig, lichtvoetig, boos, als rap, met of zonder muziek erbij.
 - Schrijf zelf een gedicht over rouw of verlies. Kies een dichtvorm die je passend vindt en denk na over hoe je je tekst wilt voordragen.Oefen de voordracht, draag vervolgens je tekst voor en reageer op elkaars uitvoering.

OPDRACHT 6

Kies een van de volgende opdrachten:

- Lucie stelt haar moeder een aantal vragen over haar leven. Begrijp je dat ze die vragen stelt? Zou jij dezelfde vragen stellen aan jouw ouders (of een andere dierbare/verzorger)? Welke vragen zou je wel of niet stellen en waarom? Maak na deze afweging een lijstje en vul dat aan met drie nieuwe vragen. Neem als je wilt je interview af.
- Lucies moeder heeft geen wensen of acties die ze nog zou willen doen voor haar overlijden. Bedenk een activiteit die Lucie nog graag met haar moeder zou willen doen en die bij hen past. Kruip in de huid van Lucie en maak een uitnodiging voor haar moeder. Leg uit wat jullie gaan doen en waarom. Kies of je de uitnodiging schrijft of opneemt in beeld en/of geluid. Heb je tijd over? Bedenk dan wat jij zou willen doen als je wist dat je nog ongeveer een jaar te leven had.
- Schrijf een songtekst over een personage uit het boek dat je goed hebt leren kennen, bijvoorbeeld Lucie, haar moeder of Jo. Heb je meer tijd? Maak dan ook een songtekst over je eigen leven.
- Maak een trailer van het levensverhaal van Lucie. Heb je meer tijd? Maak dan ook een trailer van je eigen levensverhaal.